

Slavnost více než století

Dne 6. června 2026 jsme mohli být svědky historické události významné nejen pro naši diecézi, ale pro celou Českou republiku. Z naší redakce se slavnostního blahořečení Jana Buly a Václava Drboly zúčastnili hned tři členové, kteří se rozhodli podělit o své bezprostřední dojmy.

Ladíme se

Z dopoledního programu na hlavním pódiu mě oslovila především promluva P. Josefa Prokeše z poutního místa Lomec (doporučuji k poslechu jeho videoimpulzy, které vysílá v pravidelném týdenním rytmu). Tematicky sledovala hlavní myšlenky blahořečení: **Věrnost pravdě – Síla lásky – Moc odpuštění**. Zvláště u lásky si všímá jedné klíčové dovednosti. Tou je žasnutí, kterého jsou schopné především děti. Prostor pro žasnutí je přitom sěžší k nalezení, pokud máme život naplánovaný a není zde ztišení, zastavení a klid. V dnešní době zmítané změnami bychom se měli pokoušet o nalezení kreativních cest lásky.

Vrchol dne v podobě mše svaté

Štrúdl církevních hodnostářů, biskupů, kněží, jáhnů, ministrantů při vstupu na mši se zdál být nekonečný. Bylo úžasné vi-

dět, kolik svěcených osob se sešlo v jednom prostoru. Kolárky a řeholními hábity se to na výstavišti celý den jen hemžilo. Celkovou atmosféru dokresloval zpěv eSBéeMky neboli Schóly brněnské mládeže, která k blahořečení secvičila i speciální píseň.

V úvodu mše přivítal brněnský biskup Pavel Konzbul **hlavního celebranta kardinála Michaela Czerneho**, emigranta s brněnskými kořeny. Za zmínku stojí, že P. Czerny byl papežem jmenován prefektem Dikasteria pro službu integrálnímu lidskému rozvoji. Zúčastněné pobavilo biskupovo „Welcome to štat!“ ☺

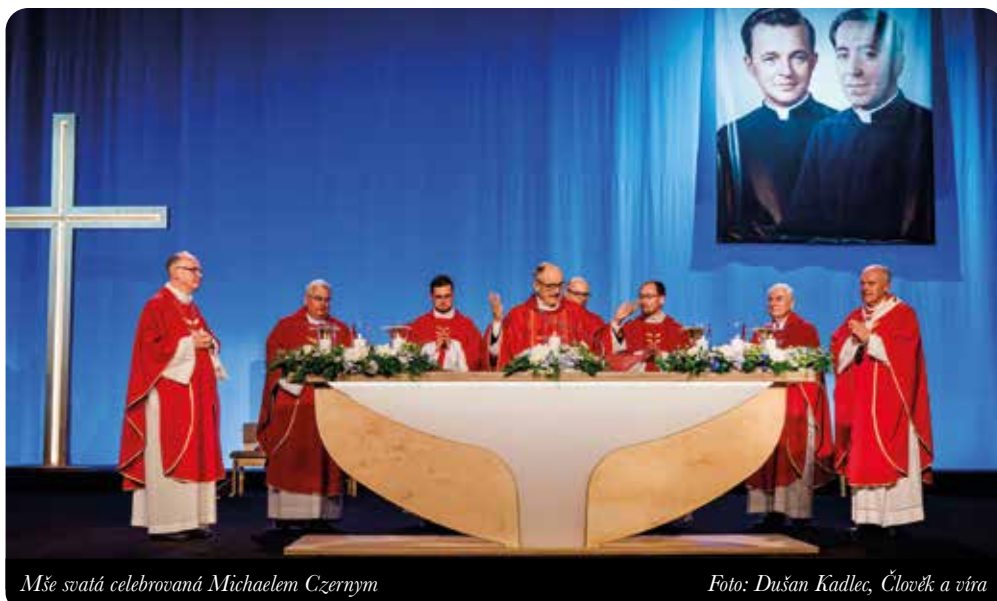
Během mše **přečetl kardinál papežskou bulu ustanovující novodobé mučedníky za blahoslavené**. V kázání lámanou češtinou přiblížil Jana Bulu a Václava Drbolu jako konkrétní kněze z masa a krve, které kanonizační proces popisuje

pokračování na straně 4...

*Milí farníci,
opět je tu příležitost zpestřit si čas novým číslem farního zpravodaje Cesty světla. Věnujme aspoň chvíli některým článkům. Za zmínku stojí určité články, jež nám připomenou dary, které naše farnosti od Pána Boha dostaly. Myslím na žehnání oltáře, presbytáře a zvonu v Porta coeli, žehnání farního sálu v Tišnově, 1. svaté přijímání apod. Stále prožíváme také radost z nových blahoslavených naší diecéze P. Jana Buly a P. Václava Drboly. Bylo to něco naprosto úžasného a velká Boží milost! Jsem rád, že jsme mohli být u toho. Blíží se také doba dovolených a příležitost k odpočinku, kterým můžeme načerpat sílu na další část roku. Jako vhodná literatura ke čtení na prázdniny nám může posloužit právě nová Cesta světla. Radovat se můžeme jak z maličkostí, tak také z vědomí, že jdeme za Kristem a každý čas strávený s ním má smysl. Mějme toto na paměti. Pokojný letní čas vám přeje*

jáhen Václav

Mše svatá celebrovaná Michaelem Czerným

Foto: Dušan Kadlec, Člověk a víra

Kněžská pout' za sv. Janem Maria Vianneyem

V souvislosti s blahořečením kněží Jana Buly a Václava Drboly je letošní rok v brněnské diecézi zvlášť věnovaný tématu Identity diecézního kněze. Otec biskup Pavel proto v polovině března pozval kněze působící v jeho diecézi na pout' do francouzského Arsu, malebné burgundské vesničky, ve které působil a kde je pochovaný patron diecézních kněží svatý Jan Maria Vianney.

Otec Josef a já jsme umožnili naši farnosti, aby si od nás na pár dní odpočinula, a vydali se autobusem spolu se 40 dalšími kněžími na pout' (nejen) po stopách svatého faráře arského. Dlouhou cestu autobusem nám zpříjemňoval svým humorem a poutavým vyprávěním o navštěvovaných poutních místech otec Petr Beneš. Na cestě tam jsme měli možnost navštívit starobylé městečko **Paray-le-Monial** s románským kostelem Sacré-Coeur, jednou z nejvýznamnějších památek clunyjské architektury. Nedaleko této baziliky se nachází klášterní kostelík řádu sester Navštívení P. Marie, kde svatá Markétě Marii Alacoque odhalil Ježíš lásku svého Božského srdce a odkud se do celého světa rozšířila úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Prozíravě jsem si vzal s sebou na čtení encykliku papeže Františka *Dilexit nos* (o lidské a božské lásce Srdce Ježíše Krista), která mě hluboce oslovila a prohloubila můj vztah k tomuto krásnému poutnímu místu.

Navečer toho dne jsme doputovali do **Arsu**, kde na nás již čekal otec biskup Pavel s asi 40 dalšími kněžími naší diecéze. Výbornou večeří nám

v Poutním domě La Providence přichystaly sestry misionářky Neposkvrněné P. Marie z misionářské rodiny Donum Dei, z nichž některé z nich nás přivítaly krásnou češtinou, protože dříve působil na Petrově (provozují restauraci L'Eau Vive). Krásný jarní den vyvrcholil mší svatou v bazilice, která vznikla rozšířením původního kostela a kde se u jednoho z bočních oltářů nachází schránka s tělem sv. Jana. Pak nás ještě čekal úvodní duchovní impuls P. Vlastimila Kadlece OMI, který vedl duchovní obnovu následující den. Jeho přednášky se týkaly kněžské identity. Oslovila mě především myšlenka týkající se kněžství každého pokřtěného, neboť Bůh si každého osobně vyvolil ve svátosti křtu. V Arsu jsme se s otcem Josefem modlili u sv. Jana M. Vianneye zvlášť za naši farní rodinu. Navenek malé poutní místo se mi zalíbilo skrze svou tichost, skromnost, otevřenou náruč místních lidí a duchovní hloubku. Tyto aspekty v mém vnímání vyjadřují, že svatý farář arský byl především mužem modlitby a že byl nablízku lidem.

Na cestě zpět jsme navštívili ještě další místa modlitby, která zanechala

Společně s Janem Maria Vianneyem

Foto: Jiří Landa

hlubokou stopu v dějinách křesťanské Evropy: **Cluny**, kde v raném středověku stával největší kostel na světě a odkud se šířila obnova benediktinského řádu; **Cîteaux**, dnes trapistické opatství, původně klášter spojený s počátky cisterciáckého řádu, jemuž dal jméno; **Taizé**, centrum ekumenické komunity bratrů, kterou založil Frère Roger Schütz během 2. světové války a kde se dodnes setkávají především mladí lidé z různých církví, aby se společně modlili, pracovali, sdíleli svou víru a stáli se tvůrci pokoje uprostřed rozbouraného světa. Poslední společnou mší svatou jsme s naší autobusovou výpravou slavili v krásném kostele sv. Johanky z Arku v Mulhouse, kde jsme nocovali.

Celá pout' byla pro mě zkušeností hlubokého kněžského společenství. Uvědomil jsem si, že i když každý máme různou povahu, různé dary a schopnosti, různé cesty spirituality, které nám jsou blízké, přesto nás spojuje kněžství Ježíše Krista, touha dát se mu k dispozici a přinášet jeho lásku lidem ve farnostech naší diecéze. Svatý Jane Maria Vianneyi, oroduj za nás!

*** P. Jiří Landa

Novinky moderátora pastoračních aktivit

Vážení farníci, máme za sebou již polovinu roku 2026 a prožili jsme toho opravdu hodně. V našem děkanství proběhla již tradiční děkanátní formační setkání katechetů a akolytů, různá školení pro floristy a lektory Vstupů do škol. Jako moderátor jsem podpořil účast dětí z našeho děkanství na Dívčí olympiádě v Újezdě u Brna a také i na Ministrantské olympiádě v Rajhradě. Jistě však tou největší událostí, kterou jsme jako farnost i děkanství

mohli zažít, bylo blahořečení P. Jana Buly a P. Václava Drboly, mučedníků totality. Doslova historický okamžik, u něhož jsme mohli být. Můžeme tak prosit o přímluvu další blahoslavené, tentokrát z naší diecéze. **Bohu díky!** Přes léto využijme čas nejen k odpočinku, ale k duchovním poutím, které nám mohou zpestřit letní čas i duchovní život. Na podzim nás čeká děkanátní formační setkání lektorů, manželské večery, pravděpodobně kurz Alfa (nikoli v Tišnově), děkanát-

ní setkání farních pastoračních rad, ekonomických rad a mnoho dalšího. Máme se tedy na co těšit. Průběžně je možné sledovat kromě webových stránek farnosti i děkanátní webové stránky (www.dekanstvi.cz/tisnov) i facebookový a instagramový účet našeho děkanství. Děkuji vám všem za podporu jak modlitební, tak finanční. Prosím i nadále o vaši modlitbu. Bůh vám žehnej!

*** jáhen Václav

Domácí zdravotní péče a Pečovatelská služba: Jak se liší a kdy pomáhají

Možná jste si už někdy všimli auta s charitním logem, které zastaví před domem ve vaší ulici. Na autě bývá nejčastěji nápis Domácí zdravotní péče nebo Pečovatelská služba. A právě tyto dvě služby si lidé často pletou. Pojd'me si proto jednoduše a na běžných příkladech vysvětlit, v čem se liší a kdy mohou pomoci.

Odborná péče zdravotní sestry přímo doma

Domácí zdravotní péče je odborná zdravotnická služba, kterou zajišťují zdravotní sestry. Přichází ve chvíli, kdy člověk potřebuje péči zdravotní sestry, která běžně probíhá v nemocnici nebo v ordinaci lékaře. Naše služba je ale terénní – to znamená, že sestra přijede přímo do domácnosti klienta. Často se domácí zdravotní péče využívá právě po propuštění z nemocnice. Třeba jako u paní Jany. Ta měla po úspěšné operaci a v nemocnici už se čekalo jen na úplné zahojení rány. Místo dalšího pobytu na oddělení mohla být propuštěna domů a pravidelné převazy i kontrolu hojení už zajišťovaly terénní zdravotní sestry přímo u ní doma.

Domácí zdravotní péče pomáhá také lidem, kteří by měli pravidelně docházet do ordinace lékaře, ale kvůli věku, nemoci nebo omezené pohyblivosti to pro ně není jednoduší. Sestra tak přijíždí za pacientem

domů například kvůli aplikaci inzulínu nebo léků na ředění krve, odběrům krve či výměně a ošetření močových katetrů. Pomáhá také lidem se stomií nebo pacientům, kteří mají zavedený port či PICC katetr a potřebují odbornou péči.

Velkou část práce tvoří také převazy ran různého typu – od pooperačních ran přes bérce vředy až po proleženiny. Zdravotní sestry pomáhají i lidem po mozkové mrtvici nebo po delší hospitalizaci, kdy je potřeba znovu rozhybat tělo, nabrat sílu a vrátit se co nejvíce do běžného života pomocí rehabilitačního a kondičního cvičení.

Pomoc s každodenním životem

Pečovatelská služba pomáhá jinak. Není zdravotní, ale praktická – pomáhá zvládat každodenní život doma. Například když si pan František už sám nedokáže nakoupit nebo připravit teplý oběd. Pečovatelka mu

pomůže s nákupem, s ohřátím i podáním oběda. Paní Jarka zase potřebuje pomoc při koupání a oblékání, protože už nemá jistotu v pohybu. Jsou to běžné činnosti, které si člověk dříve zvládal obstarat sám, ale s věkem nebo zdravotním omezením už mohou být velmi náročné.

Pro mnoho lidí by bez takové pomoci bylo velmi těžké zvládat běžný život doma. Často by museli odejít do pobytového zařízení nebo by byli odkázáni jen na své blízké. Pečovatelská služba ale nabízí potřebnou pomoc, díky které mohou lidé zůstat co nejdéle doma, v prostředí, které znají a kde se cítí dobře. K sjednání pečovatelské služby není potřeba doporučení lékaře – službu si člověk nebo jeho rodina sjednávají sami podle toho, s čím právě potřebují pomoci.

Pokud by vás zajímalo více o charitní Domácí zdravotní péči nebo Pečovatelské službě, případně některou ze služeb potřebujete pro sebe nebo své blízké, více informací najdete na webových stránkách Oblastní charity Tišnov (www.tisnov.charita.cz) nebo se můžete obrátit přímo na vedoucí jednotlivých služeb. Rádi vám vše vysvětlíme, poradíme a společně najdeme pomoc, která bude nejlépe odpovídat vaší konkrétní situaci.

*** Marta Rémanová

Dobrovolnictví, které spojuje generace

Letos se naše charitní Dobrovolnické centrum zapojilo do celorepublikových Dnů dobrovolnictví a ve spolupráci s Jihomoravským dobrovolnickým centrem jsme uspořádali ve dnech 23. a 24. dubna dvě akce pro širokou veřejnost.

Zájemci o dobrovolnictví měli na akci Dobrá srdce v kuřimském klubu Kotelna možnost vyzkoušet si nanečisto rozhovor se seniory tak, jak probíhá v našem programu Dobré srdce domů. Příjemné posezení u kávy ved-

lo nejen k navázání nových známostí, ale také k většímu povědomí o dobrovolnických programech a možnostech zapojení.

O den později jsme se potkali na Dobropikniku v Domově sv. Alžběty na Žernůvce. Díky krásnému počasí mohlo setkání probíhat venku na zahradě. Dobrovolníci si společně se seniory povídali při přesazování macešek, na procházkách i projíždkách a jednoduše spolu trávili čas. Atmosféra byla velmi přátelská a uvolně-

ná a podařilo se navázat spolupráci hned s několika novými dobrovolníky, kteří se rozhodli do programu zapojit.

Děkujeme všem dobrovolníkům, kteří se přihlásili, Společenskému a kulturnímu centru Kuřim i Domovu sv. Alžběty za spolupráci a milé zázemí. Už teď se těšíme na příští ročník, který dobrovolnictví opět představí dalším novým tvářím.

*** Eva Fialová

...pokračování ze strany 1

spíše jako pastýře sloužící lidu než politické buřiče. Jejich „proviněním“ se stalo odmítnutí zradit kněžské svědomí. Svědomí – neboli místo v nitru – je považováno za základ lidské důstojnosti. Ačkoli už dnes dávno nežijeme v totalitním útlaku, současné zlo má rafinovanější formu – tlak přizpůsobit se, být umlčen nebo být marginalizován.

Na závěr mše svaté biskup Pavel předal kardinálu Czernemu pektorál s ostatky mučedníků.

Výborné organizační zázemí

Byť jsem nezůstala až do samého konce, strávila jsem na výstavišti většinu dne. A zpětně hodnotím **akci jako skvěle zorganizovanou**. Vše šlapalo jako podle hodinek seřazených ve Švýcarsku, hlavní mše začala na minutu přesně ve 14:30. Na místech stály zástupy dobrovolníků (i z řad tišnovské farnosti ☺), kteří ochotně pomáhali s nalezením správného místa na sezení. Z pozice rodiče si cením zázemí, které pořadatelé nabídli rodinám s dětmi, a řady aktivit a atrakcí, které nám zpříjemnily polední pauzu, během níž jsme si pochutnali na zajištěném obědě.

V pavilonu Z jsme si mohli po skončení mše prohlédnout a **uctít ostatky Václava Drboly**. Místo pohřbení Jana Buly není známé, proto se součástí relikvie stala část jeho liturgického oděvu.

*** Veronika Mičulková

Dopolední atrakce pro děti, ale i zajímavá svědectví

Slavnosti blahorečení Jana Buly a Václava Drboly jsem se zúčastnila s kamarádkou z naší farnosti a s našimi dětmi. Příliš jsme si ani jeden z nás nedovedli představit, co na Výstavišti Brno zažijeme. Tušili jsme jen, že to bude opravdu výjimečná a velkolepá akce. Vyrázili jsme hned ráno, abychom si blahorečení užili na maximum.

Děti byly nadšené z **venkovních atrakcí**, které se před pavilony nacházely – skákací hrady, možnost projet si dráhu s autíčky na dálkové ovládání, šlapací auta, stolní hokej,

disciplíny zručnosti a další. Jeden pavilon byl vyčleněn k možnosti nákupu nejrozličnější duchovní literatury a upomínkových předmětů z blahorečení (tzv. merch – trička, mikiny, kšiltovky, ponožky, tašky).

To nejdůležitější se však odehrávalo v pavilonu P, kde v rámci dopoledního programu vystupovali hosté se svými modlitbami, svědectvími a promluvy na témata láska, odpuštění, pravda, která jsou spojena s blahorečenými otci Janem a Václavem. Zaujalo mě **svědectví** jedné ženy, která v sobě dlouhou dobu nosila neodpuštění vůči jiné osobě, která jí ubližovala. Náhle začala mít problémy se zrakem. Když se rozhodla danému člověku odpustit, protože si uvědomila, že my nejsme na tomto světě určeni k tomu, abychom ostatní soudili za jejich špatnosti, ale abychom je **milovali**, Ježíš její zrak uzdravil.

Nádherná liturgie blahorečení

Celý den vyvrcholil odpolední slavnostní mší svatou, kde došlo oficiálně k blahorečení obou kněží. Všichni jsme se shodli, že liturgie byla opravdu nádherná. Zúčastnilo se obrovské množství biskupů, arcibiskupů, kněží, jáhnů, ministrantů, dobrovolníků i ostatního lidu Božího. Hudební doprovod Scholy brněnské mládeže byl úchvatný. Celkem na výstavišti v Brně slavnost blahorečení společně prožívalo přes 13 tisíc lidí.

Úžas nad organizací a marketingem akce

Já osobně jsem velmi žasla nad do naprostých detailů **propracovanou organizací** celé akce a také nad **skvělým marketingem**. Jsem velmi ráda, že církev je moderní a využívá to, co v dnešní době nesmí chybět na žádné vydařené akci – zábava, merch, jednotný vizuální styl, krátký animovaný film a další videa, propagace na sociálních sítích, dáreček pro účastníky... Možná by si někdo mohl říct, že jsou to povrchní věci. Třeba ano, ale církev nezůstává jen u těchto vnějších věcí. Krásně je propojila s **hlubokým duchovním prožitkem** z liturgie blahorečení, se svědectvími, příběhy, modlitbou či chvá-

lami. Toto je dnešní doba. Jsem velmi ráda, že touto akcí Biskupství brněnské ukázalo, že **církev jde s dobou**.

Odpuštění jako úkol na doma

Téma lásky a odpuštění bylo protkáno celým dnem, ale také životem blahorečených Jana a Václava. Domů jsme si kromě duchovního občerstvení, nakoupených knížek nebo třeba dočasného tetování sloganu „Láska za to stojí“ odnášeli také **dopis** od brněnského biskupa Pavla Konzubla, kde nás povzbuzuje, abychom po vzoru kněží Jana a Václava **odpustili úplně každému**, kdo se proti nám provinil. Ať se nám to daří, o to tě, Pane, prosíme na přímluvu obou kněží!

*** Aneta Kličnarová

Obavy ze slavnosti

Blahorečení otců Jana Buly a Václava Drboly? Jak bude celá akce probíhat? Co tam s dětmi budeme dělat? Nestrávíme celou dobu jen ve frontách na jídlo, WC a dětské atrakce? A jak slavnost duchovně prožít? Zvládnou se na ni nějak lépe připravit a dokážu ji na sebe nechat duchovně zapůsobit?

Církevního shromáždění podobného formátu jsem se nějakou dobu nezúčastnil. A rovněž jsou jarní a letní týdny před prázdninami již tradičně hodně hektické a v záplavě všemožných úkolů doma, v práci i jinde je těžké udržet rytmus. Hlavou se mi tak předem honily především obavy a starosti.

Odpověď ohledně duchovní přípravy a naladění se na slavnost mi dala především nověna, která blahorečení předcházela. Texty a zaměření celé novény se mě velmi dotýkaly a pomalu jsem se začínal těšit. Klid mi dodávaly i náznaky fungující organizace akce. Nabyl jsem dojmu, že máme předem veškeré potřebné informace, abychom den na výstavišti prožili v pokoji.

Den D

V sobotu jsme na výstaviště dorazili hned chvíli po osmé. To aby si děti dostatečně užily veškeré doprovodné atrakce. A povedlo se. Dokonce natočil, že jsme přes čas strávený s dětmi a známými vůbec nezvládli sledovat program na hlavním pódiu. Na ten

jsme tedy od ostatních přítomných slyšeli jen samé chvály. My jsme se ale spokojili jen se setkáními se všemi možnými přáteli (nejen) ze studijních let.

Hned od rána jsem žasnul nad tím, jak je celá akce zorganizovaná. Zdálo se mi, že vše mělo velice hladký průběh. Nádvoří mezi pavilony nebylo extrémně velké, ale zároveň se nám na něm pohybovalo plynule a bez tláčenic. Rovněž organizace sezení a samotné slavnosti v pavilonu P potvrzovala vynikající organizační přípravy. Když jsme se před půl třetí ocitli na svých místech v pavilonu a začala slavnost, cítil jsem především vděčnost a sílu společenství církve.

Vynikající závěr celé akce pak zprostředkoval písničkář Michal Ho-

rák se svým koncertem. Že se jedná o skvělého a vtipného muzikanta, víme už dávno. Ale že se jeho koncert po mši svaté stane takovým velkým setkáním spousty dobrých přátel, to jsme ani já ani manželka nečekali. Pod venkovním pódiem jsme při poslechu vtipných písní postupně potkali celou řadu kamarádů a známých z let chození a VŠ studií. Teprve tam ve mně ještě doznívaly emoce dojetí a radosti z krásného dne.

Jako chudá vdova

Na závěr bych se rád podělil o své duchovní dojmy. V novéně mě nejvíce zaujala dvě místa. Čtení prvního dne novény – evangelium o chudé vdově, která dala do chrámové pokladnice

jen dvě drobné mince (Mk 12, 41–44). Teprve při rozjímání při novéně mi došla symbolika tohoto evangelia. Vdova dala vše, co měla. Jak symbolické – i my máme dát všechno, co máme, celý náš život. Dalším významným momentem novény pro mě byl žalm posledního dne. Notoricky známý Davidův žalm číslo 23 – „Hospodin je můj pastýř“. To jsou pro mě hlavní poselství slavnosti blahořečení. Stejně jako oba mučedníci, i my máme v důvěře v Boží vedení odevzdávat všechno, co máme. Každý den, znovu a znovu. Vždyť, jak napsal Jan Bula ve svém posledním dopise: „Člověk Boha nikdy dost nemiluje, a to je jediné, čeho musí litovat.“

*** Josef Lavička

Konference Že(h)nám aneb když dostanou ženy prostor

Ráda bych vám přiblížila akci, jejíž přípravou jsem s kamarádkou Magdalenou Volkovou žila dlouhé měsíce. Řeč je o 2. Ženské katolické konferenci Že(h)nám, která se konala poslední květnovou sobotu na Biskupském gymnáziu v Brně. Sešlo se zde celkem přes 150 žen několika generací z různých koutů naší republiky. Mottem letošního ročníku se stala „Odvahe v srdci ženy“.

Ještě před oficiálním začátkem jsme mohly duchovně načerpat při mši celebrowané salesiánem Zdeňkem Jančáříkem. V hlavním sále zahájila program moderátorka Karolína Antlová, která přivítala vzácné hosty – pozdravil nás brněnský biskup Pavel Konzbul a úvodní modlitbu pronesl Pavel Šenkyřík, brněnský biskupský vikář pro pastorační a vzdělávání.

První přednášející dopoledního bloku Mireia Ryšková přiblížila posluchačkám odvahu biblických žen, druhá přednášející Kateřina Lachmanová pak mluvila o odvaze k nové svobodě v Kristu. Dopolední blok zakončilo sdílení žen v synodních skupinkách na téma „Kde se v mém životě projeví odvahe a k čemu bych odvahu potřebovala?“

Po obědě jsme s Klárou Maliňákovou prezentovaly dlouho očekávané výstupy z online dotazníků o roli ženy v církvi. Na náš příspěvek navázala panelová diskuze s plzeňskou katechistkou Petrou Pospíšilovou, teoložkou a politoložkou Janou Šídlou, autorkou a tvůrkyní Martou Šýkorovou a novinářkou Alžbětou Havlovou. Po diskuzi se účastnice rozešly na workshopy. Bylo těžké vybrat si z lákavé nabídky jen jeden. Konferenci jsme zakončily společnými chválami za hudebního doprovodu Vendy Nečaslové a její kapely.

Za zmínku stojí doprovodný program, který konferenci obohatil o možnost svátosti smíření, křesťanský koučink, přímluvnou modlitbu, prodej knih z nakladatelství Doron nebo ikon z dílny Česvel, a výtvarná výstava Kláry Kuřikové.

Pro ty, které se konference nemohly zúčastnit, bude k dispozici videozáznam dopoledních přednášek, prezen-

tace výzkumu i panelové diskuze na webu www.zenska-konference.cz.

Za duo organizátorek bych chtěla poděkovat všem farnicím z Tišnova a blízkého okolí, které napekly, uvázaly kytice, zazpívaly, zapojily se v den konference při moderování synodních skupinek či organizačně anebo se dlouhodobě podílely na zpracování výstupů z dotazníků. A také těm, které se za konferenci modlily. Moc si vaší práce a modliteb vážíme. Bez vaší podpory by se konference tak nevydařila!

*** Veronika Mičulková

Opravy aneb práce jak na kostele

Předklášteří

V dubnu jsme prožili krásnou slavnost zasvěcení nového oltáře a požehnání celého nového liturgického prostoru. 35 ministrantů se společně na jedné bohoslužbě v bazilice, co pamatují, dosud nesešlo. Za krásu liturgického prostoru děkuji panu architektu Zdeňku Burešovi z Brna a panu Ladislavu Rozsypalovi a jeho spolupracovníkům z firmy AQ se sídlem v Lomnici, kteří uvedli výkresy ve skutečnost. Nové ozvučení zvýšilo srozumitelnost mluveného slova a kvalitu zvuku v kostele o několik stupňů.

Několik zástupců farnosti mohlo být o pár dní později přítomno odlévání nového zvonu. Věřím, že až budete toto číslo číst, bude už nový zvon zasvěcený Panně Marii a svatě Anežce třikrát denně zvát všechny k modlitbě.

V době psaní tohoto článku máme před sebou ještě výdaje za zhruba dva miliony korun a předpokládám,

že o prázdninách už bude před námi jen závěrečná administrace celého projektu.

Těším se, že krásná bazilika bude přitažlivá pro lidi a že se stane hojně navštěvovaným místem modlitby, které přitáhne lidská srdce k Pánu Bohu. Děkuji vám za vaše modlitby i velkorysou štědrost. Jsem rád za finanční podporu EU, MMR, Jihomoravského kraje, města Tišnov i obce Předklášteří.

Tišnov

Bohu díky, farní sál je požehnaný, dobré dílo se podařilo. Doufám, že až budete číst tento článek, bude už i vybaven nábytkem.

Rád bych poděkoval všem, kdo se na výstavbě podíleli. Farní ekonomické radě za odvahu pustit se do stavby. Paní architektce za nádherné dílo, rozpočtáři, technickému dozoru, zaměstnancům biskupství, všem, kdo projektovali dílčí věci, sponzorům. Stavební firmě za kvalitní pro-

vedení i všem subdodavatelům a vám všem farníkům za vaši štědrost, bez které bychom nemohli stavbu uskutečnit. Děkuji vám všem, kdo jste byli ochotni poskytnout farnosti na vybudování sálu půjčky, protože bez vás bychom stavbu finančně nezvládli. Doufám, že se nám ještě letos vrátí 2 mil. Kč díky dotacím, protože projekt Vybudování komunitního sálu je spolufinancován Evropskou unií. Projekt byl podpořen prostřednictvím MAS Brána Vysočiny.

Letos v létě nás také čeká dokončení opravy kaple v Lomničce, kde zbývá za 162 tis. Kč opravit sokl a udělat vnější odkopy. V letošním roce nelze čerpat dotace prostřednictvím ORP Tišnov. Protože však obec Lomnička chystá na letošní rok obnovu chodníku ke kapli a vytvoření bezbariérového přístupu, pokusíme se potřebné finance sehnat, aby mohly práce proběhnout současně a nerozkořovalo se okolí kaple dvakrát.

*** Josef Rybecký

Příprava na první svaté přijímání

Příprava začala v lednu a bylo nás 28 dětí. Po každé přípravě, která byla skoro každé úterý, kdy jsme probírali desatero, části mše svaté a zpověď, jsme si odnesli materiály na zopakování. Jeli jsme také na víkendovku do Kuřimi a pak jsme ještě měli odpoledne v Předklášteří, kde jsme po adoraci společně hráli hry a opékali špekáčky. Někdy byla příprava náročná, ale jsem moc vděčný za vedoucí, kteří byli hrozně fajn. Jsem také moc vděčný za celou přípravu.

*** Vojtěch Klouda

První svaté přijímání

V neděli 26. dubna 2026 jsme my prvokomunikanti poprvé přijali Pána Ježíše. Slavnost se konala v bazilice v Předklášteří. Výzdoba byla krásná. Na konci mše jsme všichni zazpívali písničku. Ale tím nejdůležitějším byl v ten den Pán Ježíš. Od té neděle ho můžeme přijímat pravidelně.

*** Darja Lázníčková

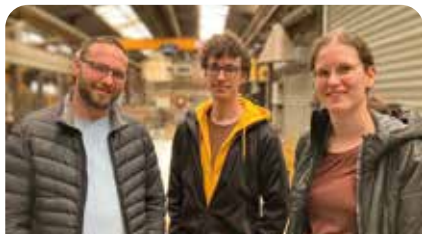

1. sv. přijímání

Foto: Jiří Rohel

Naše nizozemská cesta za hlasem Porta coeli

Všechno to začalo ve čtvrtek 23. dubna. Naše posádka ve složení Pavel

Odlévání zvonu 1

Foto: Tomáš Halouzka

Odlévání zvonu 2

Foto: Tomáš Halouzka

Odlévání zvonu 3

Foto: Tomáš Halouzka

Svoboda, Pavlína Krásenská, Honza Bednář a Tomáš Halouzka nasedla do auta a vyrazila směr západ. Čekala nás sice štreka dlouhá přes 1000 kilometrů, ale díky německým dálnicím nám těch deset hodin uteklo překvapivě rychle. Cíl byl jasný: městečko Asten na východě Nizozemska, kde se měl narodit nový obyvatel naší zvonice.

Hned po příjezdu nás přivítal Stefan, místní kněz. Stefan je neuvěřitelně akční a pohostinný člověk, který se o nás staral jako o vlastní. Jakmile jsme vybalili, vyrazili jsme na obchůzku Astenem. Je to nesmírně malebné a klidné místo, do kterého jsme se okamžitě zamilovali. Večer pak Stefan připravil královské uvítání s večerí a vínem, u kterého jsme v živém hovoru vydrželi až do pozdních nočních hodin.

Pátek byl dnem s velkým D. V Asteně má totiž svou dílnu český zvonař, a právě tam se odehrávalo samotné odlévání našeho zvonu. Šlo o fascinující zážitek – stáli jsme necelé dva metry od tekutého kovu a sledovali vše z první ruky. Stefan u toho samozřejmě nemohl chybět. Na obrázku 3 můžete vidět českého mistra zvonaře u našeho čerstvě odlitého krasavce. Už za tři měsíce bude tento zvon znít z věže v Porta Coeli!

Zbytek dne jsme věnovali průzkumu okolí. Nizozemsko by nebylo

Nizozemskem bez svých ikonických větrných mlýnů, a jeden takový přímo pohádkový se nám podařilo navštívit. Když se začalo připozdívat, spojili jsme své síly v kuchyni a uvařili se Stefanem společnou polévku. Zlatý hřeb programu ale přišel až poté: karaoke! Stefan si sám vybral české písničky a nedal se odbýt, dokud jsme je všichni neodzpívali. Byla to neuvěřitelná legrace a skvělá tečka za celým dnem.

Všechny krásné příběhy bohužel jednou končí. V sobotu ráno jsme si užili poslední společnou snídani, při které nás Stefan vybavil neuvěřitelným množstvím suvenýrů a dobrot na cestu. Jeho štědrost nás všechny dojala. Pak už následovalo jen rozloučení, usnutí do auta a desetihodinová cesta k domovu. V našich zavazadlech sice přibýlo mnoho dárků od Stefana, ale to nejdůležitější jsme si vezli v mysli – nezapomenutelný zážitek ze zrození zvonu, který bude již brzy svolávat věřící v naši farnosti.

*** Tomáš Halouzka

Žehnání farního sálu

Foto: Josef Permedla

Pouť ke sv. Stanislavovi

Proud poutníků z Tišnova je již znám a je součástí oficiálního plakátku pouti k sv. Stanislavovi.

Z tišnovské a předklásterské farnosti nás vyrazilo 6 z Tišnova, dalších 5 se přidalo v Lomničce a další 4 na Lomnici!

Putovali jsme krásnou jarní přírodou a obdivovali Boží stvoření a doslova platilo, že „v Bohu se pohybujeme, dýcháme a jsme.“

Ta krása stvoření nás obklopovala a vnímali jsme ji očima, ze zpěvu ptáků i chladného ranního vzduchu i skrze vůni kvetoucích stromů, keřů a květin.

Krásný Boží den!

*** Josef Humpolík

Pouť ke Stanislávovi

Foto: Josef Humpolík

Nový liturgický prostor

Součástí stavebního záměru rekonstrukce baziliky v Předklášteří, realizovaného v minulých letech, bylo kromě oprav střechy a exteriéru kostela také nové dispoziční uspořádání místa pro slavení liturgie, představeného na hranici kněžiště v souvislosti s platnými liturgickými předpisy.

V souvislosti s probíhajícími úpravami kostela Nanebevzetí Panny Marie v areálu kláštera Porta coeli v Předklášteří byly demontovány provizorní stupně oltářního prostoru liturgické úpravy realizované na základě reformy II. vatikánského koncilu v druhé polovině 20. století. Nové stupně vymezující prostor pro slavení liturgie navazují na stávající stupeň oddělující chór od lodi kostela před křížením transeptu s hlavní podélnou lodí. Stupně jsou vysunuty do křížení lodí v maximální možné míře s ohledem na zachování vstupu do krypty kostela.

Součástí obnovy je v rámci liturgické úpravy také zajištění nového mobiliáře. S ohledem na památkovou ochranu a dřevěné stupně nového presbytáře, který byl přesunut v souladu s obnovenou liturgií do centra dění, je mobiliář navržen z důstojného a pevného materiálu, avšak odlehčený. V presbytáři je navržen oltář, ambon, sedes a procesní kříž.

Dispoziční řešení vychází ze dvou stupňů nového presbytáře, které jsou z dřevěného masivu a jsou profilovány ve shodě s tvaroslovím lomených oblouků stavby. Spodní stupeň navazuje výškově na stávající kněžiště a je určen pro klečení asistence, na horním stupni jsou pak v jedné úrovni

Svěcení oltáře

Foto: Ladislav Bušek, Člověk a víra

situovány oltář, ambon a sedes tak, aby se vzájemně nezakrývaly, ale na všechny aby bylo dobře vidět z míst pro věřící.

Celý nový presbytář situovaný mezi dvojici bočních oltářů lze obcházet ze všech stran, umožňuje slavnostní nástup k bohoslužbě i přístup k restaurovaným chórovým lavicím.

Tvarosloví nového mobiliáře reaguje ve shodě s navrženou profilací nových stupňů presbytáře na gotické lomené oblouky cenné přemyslovské gotiky, které svým tvarem, připomínajícím sepjaté ruce k modlitbě, směřují vzhůru k nebesům. Tato symbolika se objevuje na všech prvcích nového mobiliáře, menze, ambonu, sedes i procesním kříži, současně je navržena nejen v plošném ale i prostorovém pojetí a na procesním kříži i ambonu se setkávají dvojice lomených oblouků v jejich středu.

Materiálem pro oltář a ambon je umělý mramor, sedes je z dřevěného masivu a čalouněné. Procesní kříž byl pak vyroben z leštěné mosazi.

*** Ing. arch. Zdeněk Bureš
(ateliér „A77 architekti“)

Přehled plánovaných akcí

- **29.–30. 7.** Nocleh pěších poutníků, účastníků Pěší pouti za umělce 2026 (Žďár – Křtiny)
- **16. 8.** Předklášteří 10:15 při mši svaté zazpívá Ensemble versus (komorní sbor pro duchovní hudbu MUNI Brno).
- **18. – 19. 8.** Nocleh pěších poutníků, účastníků Hvězdicové pouti na Velehrad
- **1. 9.** Žehnání prvňákům
- **19. 9.** Formační setkání všech, kteří se scházejí v nějakých farních skupinách, nebo chtějí do nějakého farního společenství patřit

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- V listopadu loňského roku skončila v naší diecézi synoda mládeže. Jedním z jejích plodů je nyní nový podcast AMEN kámo! (k poslechu na YouTube). V plánu je také vytvořit novou strukturu práce s mládeží v děkanstvích.
- Byla vytvořena nová zážitková hra s názvem Nepřemožitelní inspirovaná příběhem Jana Buly a Václava Drboly, která hráče vtáhne do dramatických událostí 50. let. Je určena široké veřejnosti, zejména rodinám s dětmi od 10 let. Zájemci si ji mohou zahrát v Jaroměřicích nad Rokytnou a v historickém centru Brna poblíž katedrály na Petrově.

Aktuality z ČR

- Nově vybudovaný hospic pro Hradecko ve Stěžerech u Hradce Králové byl v úterý 5. května slavnostně požehnan.
- V Arcibiskupském paláci v Olomouci proběhla konference „Dobrý správce“. Účastníci se věnovali tématům jako strategická štedrost a transparentnost rozpočtů farností, využití umělé inteligence jako nástroje ve službě církevnímu poslání, kultura misijní farnosti a podobně.

Aktuality ze světa

- Bylo vybráno pět světců, kteří budou doprovázet mladé lidi na jejich setkání v Soulu v roce 2027. Jsou jimi: sv. Jan Pavel II., sv. Ondřej Kim Taegon, sv. Františka Xaviera Cabrini, sv. Josefína Bakhita, sv. Carlo Acutis.
- O letošní velikonoční vigilií bylo ve Spojených státech amerických pokřtěno v průměru o 38 % lidí více než v roce 2025. Mezi novými konvertity výrazně přibývá mladších dospělých, kteří hledají smysl v nejisté době, oceňují jasnost katolické nauky a přitahuje je tradice vnímaná jako pevná a srozumitelná. Důležitou roli hraje i osobní svědectví věřících a živé farní či školní prostředí.

*** Aneta Klicnarová

Neratov – místo, kde Panna Maria vyzařuje světlo naděje

O **kostele Nanebevzetí Panny Marie** v Neratově se říká, že dostal druhou šanci. Významné poutní místo v Orlických horách, na které každoročně proudí davy poutníků. A není se čemu divit, vždyť toto místo je prodchnuté milostmi Panny Marie, která kostel chrání již od jeho počátků.

Na počátku **60. let 17. století** měl tehdejší rokytnický farář, o. Kryštof Florián Blažej Drick sen, ve kterém se mu zjevila Panna Maria, proto nechal v roce **1661 vyřezat milostnou sošku Panny Marie**. Při přenesení do Neratova se zázračně uzdravila rokytnická žena. Kromě sošky se zázračná moc připisovala i prameni, který u kostela vyvěrá. Zprávy o těchto zázracích způsobily, že se původní dřevěný kostel v letech **1667–1668** přestavěl na **kamenný**.

Protože kostel přestal pro davy poutníků stačit, v letech **1723–1733** byl na kopci vystaven **nový barokní chrám**. Tehdejší majitel panství Johann Karl z Nostitz – Rhienec se dne **14. 8. 1723** postaral o položení základního kamene. Samotné vysvěcení kostela proběhlo o 10 let později na svátek sv. Bartoloměje **24. 8. 1733**. Architektonické úpravy se připisují Giovannimu Battiovi Alliprandimu, působícímu baroknímu architektu z Litomyšle, původem ze severní Itálie.

Bohužel v roce **1945** vinou střelby příslušníka Rudé armády kostel vy-

hořel a z významného poutního místa nezbylo mnoho. Obyvatelé se snažili památku zachránit, o deset let později se sbíraly finance na obnovení kostelní střechy, bohužel pro jejich nedostatek se toto dílo nezrealizovalo. Komunistům nepřál obnově církevních památek, přál si kostel zničit, bohudíky však k plánované demolici nedošlo.

Významným se stalo datum **15. 8. 1990**, kdy se konala první pouť na svátek Nanebevzetí Panny Marie a obnovila se poutní tradice. Poté se již začalo poutnímu místu Neratov opět dařit, v roce 1992 se kostel zapsal na seznam kulturních památek, v roce 2003 se obnovilo původní průčelí, věže a hodiny a od roku 2007 je kostel známý pro svou skleněnou střechu. Od roku 2013 se kostel postupně vybavuje novými liturgickými prvky, vybudovalo se nové schodiště, na věže se vrátily barokní báně a po celém kraji zní zvony zasvěcené svatým archandělům Gabrielovi a Michaelovi. Dne 14. 8. 2011 byl kostel zařazen na seznam poutních míst Diecéze královéhradecké.

Dnes je **kostel otevřený ve dne i v noci**, každý poutník tak může najít čas ke ztišení, k modlitbě a rozjímání. Zároveň se tento kostel se skleněnou střechou stal místem návratu k víře, naději a ke společenství. Půdorys ve tvaru kříže a umístění kostela, kdy přesně v poledne dopadají paprsky na svatostánek, přitahuje mnoho poutníků. V kostele se slaví bohoslužby, vítán je nejen každý poutník, ale i ten, kdo hledá v životě své místo.

Sdružení Neratov dalo vzniknout mnoha dobrým podnětům, kde každý člověk může načerpat novou životní energii a duchovní posilu. Chráněné bydlení tak není jen místem k domovu, ale i prostorem, kde pobytová sociální služba nabízí pomoc lidem se sníženou soběstačností způsobenou mentálním postižením. Tato pomoc je směřována k zachování lidské důstojnosti, k posílení snahy žít samostatným a zodpovědným životem a se zachováním kontaktu klientů s rodinou.

Foto: Veronika Mičulková

Lidé s hendikepem patří do lidského společenství a nemohou být odsouváni na okraj společnosti. Jsou součástí společnosti a my ostatní se můžeme učit otevřít jim životní cestu tak, jako když se podíváme do nebe přes skleněnou střechu neratovského kostela.

Sociální podnikání se tak stalo součástí dobré služby, která nabízí otevřené dveře pro ty, kdo potřebují posílit lidský potenciál smysluplnou prací a vytvořit hodnoty, které přetrvávají. Rovněž tak i každý poutník může přispět na činnost sdružení koupí výrobku vytvořeného v těchto dílnách.

Neratov však nabízí **pomoc i pro školáky**, kteří nemají v životě stejné vzdělávací podmínky jako zdraví lidé. Proto i základní škola cílená na žáky s mentálním či s kombinovaným postižením či jinými speciálními potřebami byla vybudována za účelem integrace dětí přes školní práci i volnočasové aktivity. Přátelské a rodinné prostředí napomáhá nejen ke zvýšení pocitu sounáležitosti mezi dětmi s postižením, ale i ke změně vnímání všech, kdo světu hendikepovaných dětí nerozumí.

V Neratově má příležitost každý člověk: ať už potřebný, zoufalý či jinak hendikepovaný, člověk hledající smysl v životě nebo ten, kdo nabízí pomocné ruce a hledá příležitost, jak podpořit toto krásné poutní místo. Vzpomínám si na svoji pouť před mnoha lety, kdy jsem sama hleděla skrz skleněnou střechu vzhůru do nebe a pocítila nutkání říct svým přátelům, že jsem uvěřila v Boha. Nebojme se tedy otevřít nejen ústa, ale i svá srdce a nalézt tak nový smysl a radost v životě každého člověka.

*** Jana Křížová

Foto: Veronika Mičulková

O znovunalezené víře v Boha

„Nebot' každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.“ (Mt 7,8)

Tato slova nechť jsou pravdou, cestou a nadějí pro všechny, kteří mají pocit, že ztrácí svoji víru v Boha nebo se domnívají, že je Bůh opustil. Nezoufejte však, Bůh je nám vždy nablízku i ve chvílích, kdy Jeho přítomnost třeba nevnímáme. Svědectvím o tom, že Bůh koná vždy a všude může být následující příběh o pěší pouti na Velehrad.

Je to již 7 let, kdy zemřela má babička Anna. Měla jsem ji moc ráda, a protože mi za celý život byla blízkou důvěrníci a rádkyní, rozhodla jsem se poděkovat za dar jejího života při pěší pouti na Velehrad. Vlastně mě babička na pouti doprovázela, protože jsem si v kapse nesla na památku její růženec. Skládal se z malých modrých korálků, byl drobný a na pout' asi ne tolik praktický jako větší růženec, ale vnímala jsem, že uctít památku babičky mohu jedině s ním.

Však i babiččin růženec byl stále v činnosti: modlila jsme se jej s ostatními poutníky, někdy i sama v soukromém rozjímání. Na pouti jsem se blíže seznámila s paní Alenkou. Byla v předdůchodovém věku, velmi milá, komunikativní a svěřila se mi, že její úmysl pouti je znovunalezení vlastní víry v Boha. Přiznala se, že ji život neustále omílal různými těžkými událostmi a ona přestala vnímat Boha ve svém životě. Vlastně pout' na Velehrad byla její poslední šance, jak znovu obnovit svátostný život s Bohem a dát životu určitý smysl.

U Alenky jsem obdivovala její pokoru a poslušnost. A zároveň si u ní uvědomovala určité Boží konání, protože pokud by ztratila víru v Boha, tak proč by si vzala týden dovolené, nechala doma svoji rodinu a šla se modlit na pěší pout'? Bůh konal přímo obdivuhodně.

A pak se stala ona příhoda s babiččíným růžencem. Nastala středa, polovina pouti byla za námi a my po krátké přestávce se opět vydali vstříc Velehradu. Jaké však bylo moje znepokojení, když jsem nemohla najít babiččin růženec! Prohledala jsem kapsy, batoh, na krku jsem jej zavěše-

ný neměla, ani na ruce. Vrátila jsem se na místo, kde jsme naposledy odpočívali, ale ani tam jej nenašla. Byla jsem zoufalá a měla vůči sobě mnoho výčitek, též i slzy v očích. Jedna z mých drahých památek na babičku a já ji ztratím.

Alenka se mě snažila uchlácholit, kráčela mi po boku a doprovázela mě v mých slzách. Pověděla mi, že možná má ztráta růžence pomůže někomu najít víru a dát mu v životě určitý směr. Pak mi navrhla, že se za tento úmysl můžeme spolu pomodlit desátek růžence: „Ježíš, kterého jsi v chrámě nalezla.“ Po společné modlitbě jsem již byla klidnější a s Alenkou a s ostatními poutníky kráčela dále.

V sobotu jsme doputovali na místo našeho cíle, na Velehrad. Mše svatá věnována poutníkům byla krásná a já si uvědomovala plno duchovních darů, kterými mě Pán při pouti obdaroval. Děkovala jsem nejen za babiččin život, ale i za celý svůj život, svoji rodinu a přiznala si, že bych neměnila zcela nic. Každý výstup na horu hoře, každý životní pád nebo vrchol radosti a štěstí, má svůj smysl, pokud je sdílený s Bohem.

A pak se podle mě stal ten zázrak lásky, který Bůh připravil pro paní Alenku a pro všechny, kdo hledají důkaz o tom, že Bůh je skutečně uprostřed nás. Po mši svaté se v bazilice začaly ohlašovat ztráty a nalezy. Našlo se mnoho ztracených věcí poutníků, ať už čepice, peněženka, brýle. Mé srdce však poskočilo radostí, když jsem zdálky spatřila babiččin modrý růženec. Až jsem oněměla. Hlavou mi prolétly slova modlitby: „Ježíš, kterého jsi v chrámě nalezla...“ V bazilice jsem třetí den od ztráty nalezla babiččin růženec. To však nebylo vše, Bůh konal mnohem více. Když jsem se vracela do lavice a v ruce nesla tak drahou památku, Alenka dojetím plakala. A pak jen šťastně hovořila: „To je důkaz, že Bůh žije. Našla jsem svoji víru, já už nic jiného nepotřebuji.“

Samozřejmě, že jsem ráda, že se babiččin růženec znovu našel a já jej mám nyní uschovaný tak, abych jej již nikdy neztratila. A když se jej někdy modlím, tak si s vděčností vzpomenu, že jeho nalezení pomohlo k důležitější skutečnosti: Bůh skrze něj pomohl paní Alence uvědomit si, že On s ní ve svém životě stále počítá, je pro něj důležitá a stačí mu i malé zrníčko víry, byť i pochybující, aby ukázal, že ji nikdy neopustí. Paní Alenka se vrátila ke svátostnému životu s Bohem a já si toužebně přeji, aby byla v duchovním životě naplněna vírou, láskou a nadějí.

Tento příběh však může i nás čtenáře vést k zamyšlení nad naší vírou. I my si někdy můžeme klást otázky, zdali nás Bůh neopustil, když neplní naše přání, jestli o nás skutečně ví nebo proč se nám děje tolik životních těžkostí. Na některé otázky však nemusíme znát odpovědi, stačí, že je zná Bůh. A toto ať je pro nás stěžejní: Bůh každého člověka stvořil k obrazu svému a nikdy jej neopustí. A i když se někdy ocitáme v životní hlubinách, kde Boha nevnímáme, tak právě On je i tehdy s námi. Nejblíže je totiž těm, kdo trpí, jsou opuštěni, bezmocní nebo ztraceni. Nebojme se Jej tedy hledat, protože je docela blízko.

*** Jana Křížová

Modlitba za Celostátní setkání mládeže

*Dobrý Bože,
ty nás miluješ a pomáháš nám.
Děkujeme ti, že jsi stále s námi.
Děkujeme za příklad mladých odvážných lidí.
Posiluj nás, ať se ničeho nezalekneme,
naplň naše srdce svým pokojem,
a i když se všechno kolem nás chvěje,
dej, ať stojíme pevně.
Pomáhej mladým lidem, ať se dobře připraví
na Celostátní setkání mládeže v Ostravě,
ať zakusí tvou přítomnost
a načerpají inspiraci do každodenního života.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.
Ždravas Maria, ...
Svatý Piere Giorgio Frassati a královno Ester, orodujte za nás!*

Franz Anton Maulbertsch, mistr světla a barokní imaginace

V letošním roce uplyne 230 let od úmrtí jedné z nejvýznamnějších a nejoriginálnějších postav středoevropského malířství 18. století. Jeho dílo představuje vrchol pozdně barokního a rokokového umění, v němž se snoubí dramatická kompozice s neobyčejným citem pro barvu a světlo.

Franz Anton Maulbertsch nebyl jen malířem – byl to vizionář, který na sklonku baroka dokázal vtisknout plátnům i stěnám chrámů nevídanou dynamiku. Jeho tvorba mu ve své době získala jak množství obdivovatelů, tak i kritiků z řad stoupenců nastupujícího klasicismu, kteří jej neváhali s jistou dávkou posměchu označovat za originálního podivína s poněkud zvláštními nápady. Ačkoliv se narodil v německém Lengenargenu (1724) u Bodamského jezera, jeho umělecký osud byl pevně spjat s Vídní a celou habsburskou monarchií včetně českých a moravských zemí, kde po sobě zanechal hlubokou a dodnes fascinující stopu.

Do Vídně přišel jako patnáctiletý mladík, studoval na tamní Akademii výtvarných umění pod vedením Paula Trogera, od něhož převzal zálibu v monumentální freskové malbě a expresivním výrazu. Již v raném věku prokázal mimořádný talent, když v roce 1750 získal první cenu v akademické soutěži. Jeho díla se vymykala tehdejšímu akademickému konzervatismu. Zatímco ostatní sázeli na statickou harmonii, Maulbertsch preferoval dramatické kompozice, hluboké stíny a zářivé barvy. Jeho styl se vyznačoval uvolněným rukopisem, odvážnými barevnými kontrasty a schopností pracovat se světlem tak, že postavy na jeho plátnech i freskách působí téměř nadpozemsky. Právě tato „malířská dravost“ mu zajistila zakázky od nejvlivnějších mecenášů – od církevních institucí až po císařský dvůr.

Maulbertschovo dílo je snadno rozpoznatelné a charakterizují ho především dva atributy – jednak **světelnost**, tedy práce s prudkými světelnými kontrasty (tenebrismus), která dodává postavám na duchovní intenzitě, a dále **dynamika postav**, které jsou na jeho

malbách v pohybu, často s vypjatými emocemi a na scénách plných gest a divadelnosti.

Významnou kapitolou v jeho tvorbě je působení na Moravě. Obrazová výzdoba tišnovského kláštera Porta coeli představuje jeden z vrcholů této kapitoly. Klášter prošel v 18. století významnou barokní úpravou interiéru, a právě sem byl Maulbertsch povolán, aby vytvořil reprezentativní oltářní obrazy, které by odpovídaly duchovnímu významu tohoto starobylého místa. Spolupracoval zde s významným brněnským sochařem Ondřejem Schweiglem, jehož oltářní architektura tvoří s Maulbertschovými malbami harmonický celek. Tyto malby jsou důkazem, že Maulbertsch uměl citlivě reagovat na genia loci daného prostoru – dokázal propojit svou radikální estetiku s požadavky liturgie.

Ústředním bodem chrámu je monumentální obraz **Nanebevzetí Panny Marie** na hlavním oltáři, vytvořený v letech 1766–1767. Maulbertsch zde zachytil Pannu Marii v dynamickém pohybu vzhůru, obklopenou anděly a prozářenou nebeským světlem.

Kompozice je typická svou diagonální osou, která divákovy oko vede od úžasu apoštolů u prázdného hrobu až k oslnivé slávě nebes. Barevnost obrazu je bohatá, s převahou modrých, zlatých a růžových tónů, které podtrhují slavnostní ráz výjevu.

Kromě hlavního oltáře Maulbertsch a jeho dílna vyzdobili také dva boční oltáře v příčné lodi kostela. Jedná se o obrazy **Kázání svatého Jana Křtitele** a **Apoteóza svatého Jana Nepomuckého** (oba z roku 1767). Zejména zobrazení sv. Jana Nepomuckého je ukázkou Maulbertschovy schopnosti transformovat tradiční ikonografické téma do podoby vizionářského zážitku, kde se pozemská sféra prolíná s tou božskou.

Dílo Franze Antona Maulbertsche v Porta coeli představuje jeden z nejucelenějších souborů pozdně barokního oltářního malířství na Moravě. Jeho obrazy nejsou pouhou dekorací, ale hlubokou teologickou výpovědí zprostředkovanou skrze emoce a vizuální krásu. I po dlouhé době Maulbertschova „Brána nebes“ promlouvá k návštěvníkům svou nehasnoucí energií a dokazuje, že byl skutečným mistrem, který dokázal na plátno zachytit prchavý okamžik božské přítomnosti.

Maulbertsch stál na rozhraní epoch – baroka, kterému dominoval, a nastupujícího klasicismu. Zatímco v závěru života se jeho projev stal umírněnějším a formálně přísnějším, jeho raná a vrcholná díla zůstávají „gejzírem barev“, který diváka nenechá chladným ani po staletích. Jeho tvorba byla dlouho zapomenuta, její „znovuoživení“ ve 20. století z něj udělalo doslova oblíbence současných uměnovědců. Dnes je vnímán jako klíčová postava, která propojovala kulturní prostor střední Evropy.

*** Jan Kos

Znovuobnovení klášterního života v Porta coeli

Poté, co se v roce 1898 podařilo cisterciáckému klášteru v Marienthalu dosáhnout dohody s obcí Předklášteří o obnově kláštera Porta coeli, mohly být zahájeny příslušné přípravné práce. 29. listopadu 1899 byla podepsána kupní smlouva mezi marienthalským klášterem, reprezentovaným abatýší Michaelou Waurickovou, převorkou Edmundou Birnbaumovou a podpřevorkou Scholastikou Kasperovou, s konventem nově zakládaného kláštera, který zastupovaly sestry Cecilie Schmidtová, Aloisie Michalkeová a Fortunata Lehmanová. Již v průběhu roku 1899 byl opraven farní kostel a další klášterní budovy.

V dubnu roku 1900 byla na místě staré sýpky zahájena stavba nového konventního kostela podle plánů stavitele Františka Pavla z Brna. Stavební práce řídil Jan Hykrda, zednický mistr z Tišnova, tesařské práce zajišťovala firma Rudolfa Klátla z Předklášteří. Kamenické a sochařské práce

jsou dílem tišnovského akademického sochaře Antonína Novotného, který použil jednak pískovce ze Železného a Hořic a také tyrolské mramory. Obraz sv. Bernarda z Clairvaux namaloval brněnský akademický malíř Josef Ladislav Šichan, malovaná okna dodal Benedikt Škarda. Závěrečnou výmalbu kostela pak provedl František Kolbábek, malíř z Heřmanova. Chrám, vybudovaný v novogotickém slohu, byl dokončen ve velmi krátké době, již na jaře 1901.

V polovině března roku 1900 přijely do Porta coeli z Marienthalu první dvě kandidátky nového konventu, 1. října se k nim přidalo dalších pět. Hlavním důvodem pro jejich dřívější příjezd bylo, aby se naučily česky, protože se předpokládalo, že se stnou učitelkami měšťanské české školy, kterou klášter plánoval zřídit, jak zapsal do farní kroniky P. Leopold Kolísek. Všechny až do obnovení kláštera žily v proboštví.

Na jaře 1901 se tak klášter Porta coeli chystal na příjezd řádových sester. 15. května nastoupil do kláštera probošt Bernard Gícha, který přišel z kláštera ve Vyšším Brodu, o pět dní později přijel do Předklášteří generální vikář rakousko-uherské řádové provincie a opat kláštera ve Wilheringu Theobald Grاسبöck, aby zde také očekával nový konvent.

Konventní kostel vysvětil v neděli 19. května 1901 brněnský biskup Dr. František Saleský Bauer za velké účasti duchovenstva i lidu. Dlouho čekávaný den pak přišel 23. května. Brzy ráno vyjelo z Marienthalu 18 řeholnic a přes Liberec a Brno přijely v šest hodin večer vlakem do Tišnova a poté vozem do Předklášteří. Po přivítání proboštem Gíchou a představiteli obce šly sestry ve velkém průvodu do Porta coeli. Po požehnání v kostele proběhlo vysvěcení

Vitráž oltářního obrazu

Obrázek: archiv farnosti

celého kláštera, a nakonec byla obnovena papežská klauzura.

O přivítání nového konventu napsal předklášterský farář P. Leopold Kolísek do farní kroniky: *Za skvělé uvítání, jehož se novým klášternicím dostalo od farníků, byl jsem zplnomocněn dpí. převorkou vysloviti díky. Také darovala 150 K a sice: čtenářsko-pěveckému spolku Květnice a hasičskému sboru, jakož i Cyrillské jednotě po 30, školní knihovně zdejší a ve Štěpánovicích a zdejším chudým po 20 K. Tento dar má tím větší cenu, poněvadž klášternice nepřišly do blahobyti, nýbrž do dluhů. Klášter marťdolský chtěl klášterní velkostatek zdejší novému klášteru úplně darovati, avšak saská vláda to nedovolila, nýbrž dovolila pouze odprodati laciněji, totiž za 258.000 zlatých.*

Druhý den brzy ráno slavil konvent svoji první mši svatou, při které sestry obnovily slavnostní sliby se stabilitou pro Porta coeli. Poté byla uvedena do úřadu převorka Scholastika Kasperová, jmenovaná dekretem abatýše z Marienthalu, a ostatní jí slíbily poslušnost jako své duchovní matce. Nakonec biskup Bauer udělil sestrám a všem přítomným požehnání.

Z výše zmíněných 18 nových sester bylo dvanáct chórových a šest laických. Všech sedm kandidátek, mezi kterými byla i pozdější abatýše Josefa Dutschkeová, vstoupilo obláčkou

Pohled na nový konventní kostel

Obrázek: archiv farnosti

22. července 1901 do noviciátu a za další tři roky se z nich staly sestry chórové. Z 25 sester a kandidátek jich 14 pocházelo z Horní Lužice, sedm ze severních Čech, a jedna z Ruska. Až na jednu pocházely tedy všechny z poměrně nedalekého okolí kláštera Marienthal. Ten měl zřejmě i v dalších letech dost kandidátek, protože první dívky, které po obnovení Porta coeli projevíly zájem o vstup, rovněž pocházely z Horní Lužice. Až v roce

1907 se objevily první dívky z Moravy. Kromě několika sester ze Slezska a po jedné z Dolního Rakouska a Korutan přicházely další zájemkyně o duchovní život právě z Horní Lužice a z Moravy.

Co se týče věku příchozích sester, mělo pět z nich mezi padesáti a šedesáti lety, dvě přes čtyřicet let a zbytek mezi dvaceti a třiceti lety. Do Porta coeli tedy přijel konvent připravený udržovat a předávat dál znalosti

a zkušenosti v praktickém i duchovním životě.

A tak slovy kroniky „se Brána nebes po téměř 120 letech dlouhého spánku smrti opět probudila k životu a na starých kmelech vyrazily nové ratolesti“

*** Jan Kos

Zdroj:

- Cacková L.: Obnovení tišnovského kláštera v roce 1901, BP, MU Brno, 2009
- Klátil R.: Paměti Předklášteří
- Farní kronika farnosti Předklášteří I.

Doma je všude

Milí čtenáři, tento článek je upoutávkou na autobiografickou knihu „Doma je všude“ od autorky Barbary Coudenhove-Kalergi, která souvisí i s naším regionem.

Hlavní hrdinkou a zároveň autorkou knihy je Barbara Coudenhove-Kalergi. Vyrůstala v pražské německé aristokratické rodině katolického vyznání.

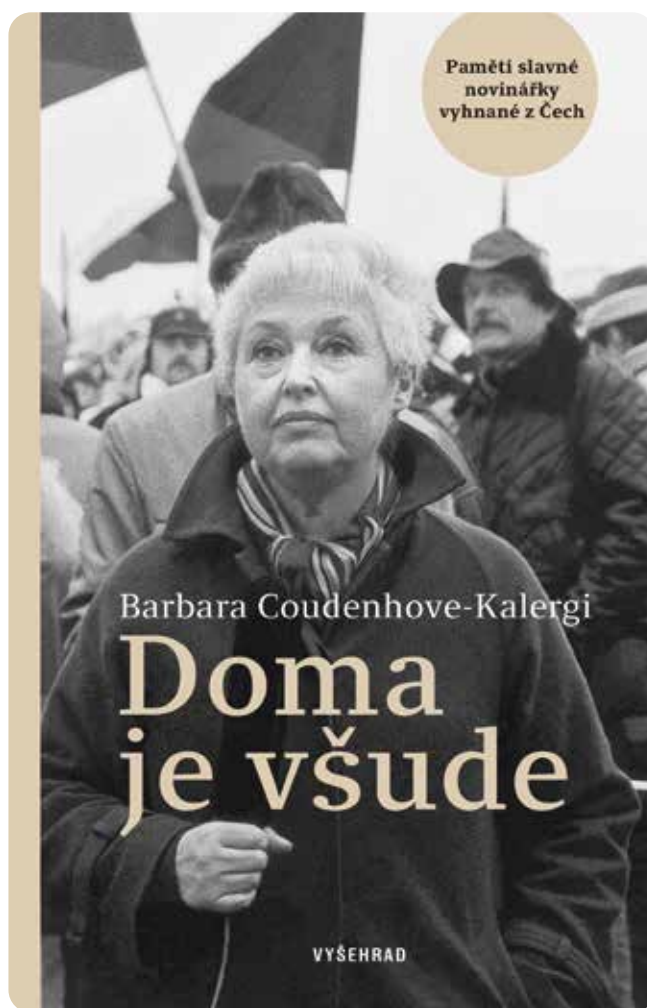
Barbara měla 15 sestřenic a bratranců a společně trávili prázdniny u dědečka a babičky Palfyových na zámku v Březnici. Je to renesanční zámek s velkou oborou v jižních Čechách. Nejmladší maminčina sestra se provdala na Moravu na zámek v Lomnici (za Louise Serenyiho), a „tento zámek je všechno, co Březnice není, tedy elegantní a technicky moderní. Z koupelen jsem úplně pať, jsou bílé vykachlíkované s lesklými chromovými armaturami a velkými báječně měkkými ručníky.“ (citát z knihy)

Druhý dědeček-hrabě Coudenhove-Kalergi je velvyslancem Rakouska-Uherska v Japonsku. Seznámí se tam s mladičkou Mitsuko a zamilují se do sebe. Mitsuko se nechá pokřtít a po svatbě se odstěhuje na zámek Ronšperk (po odsunu Němců česky Poběžovice). Postupně se jim narodí sedm dětí, ale pak se stane tragédie: ve svých necelých 50 letech umírá na infarkt otec rodiny. Děti se musely začít vychovávat samy.

Navzdory těmto těžkostem se stává druhý syn zakladatelem panevropské unie – alternativy k nacismu a komunismu. Páté dítě – dcera Ida – píše životopis Theilarda de Chardin a Františka z Assisi, a hlavně v Německu vede mládežnické skupiny. Olga zůstala se svou matkou a dochovala ji.

Ve svých třinácti letech zažívá Barbara se svou rodinou dramatické události druhé světové války. Jako Němci jsou nuceni opustit republiku s prázdnýma rukama, bez jídla a pití, matka v domácích střevíčkách. Jak byli šťastní, že se nezdržovali balením zavazadel, když se dověděli o brutálních excesech, které se rozpoutaly proti Němcům po příchodu Rudé armády!

Nakonec dorazí do dědečkovy chaty v Rakousku. Na cestě jim pomůže mimo jiné baron Cristof Thienen, který

si později vzal Barbařinu sestřenic Bellu (to byla ta, se kterou se tak často navštěvovala na zámku v Lomnici.)

Barbara se stala ve Vídni novinářkou, a nakonec i redaktorkou ORF. Jako novinářka procestovala mnoho zemí včetně České republiky.

Pozn: Po restituci obývá Lomnický zámek rodina Thienenova ml. A před několika lety zde zemřela Bella. Jsem vděčná, že jsem mohla při její smrti coby lomnická praktická lékařka být a v duchu se za ni pomodlit.

*** Dr. Ludmila Hlaváčková

Svatý Norbert

Okénko o českých světcích a tento německý arcibiskup? Kde se tu bere a co má s našimi českými světci společného? Možná vás napadne právě toto, když čtete jméno Norbert. Přesně to i mně šlo kdysi hlavou, když jsem právě tohoto světce přijala za svého životního svatého patrona. Vlastně zpětně vzato ne já jeho, ale On si našel mě a „vetřel“ se do mého srdce. Nejprve ale o jeho životě.

Norbert se narodil šlechtickým rodičům kolem roku 1080 v Xanten v severním Porýní. Už jako malé dítě byl členem katedrální kapituly sv. Viktora v Xanten, kde byl později vysvěcen na podjáhna. Císař Jindřich V. si brzy všiml Norbertova talentu a osobního kouzla a povolal ho k své osobní službě na císařský dvůr. Tam Norbert vedl svěťácký život. V roce 1115 spadl Norbert v bouřce z koně a byl téměř zabit bleskem. Věděl, že se vzdaloval od Boha a v této události rozpoznal Boží hlas zvučící jej ke změně života. Norbert se obrátil k Bohu, začal naslouchat, vést život modlitby a kajícího. Na jáhna a na kněze byl vysvěcen tentýž den arcibiskupem Bedřichem z Kolína nad Rýnem, putoval po venkově, kázal o Božím království a zabráňoval zneužívání duchovenstva. Kritizován a pronásledován členy vyššího kněžstva, Norbert žádal a obdržel od papeže Kalixta II. souhlas pro svá kázání. Ale Kalixtus II. ho také vybídl usadit se a založit společenství v diecézi Laonské v severní Francii. Tam, v pustém údolí v Prémontré, položil Norbert základy svého řeholního řádu. Řeholi sv. Augustina zvolil jako vodící světlo pro nové společenství a stal se jedním z nejdůležitějších augustiniánských reformátorů své doby. Společenství se vyznačovalo přísností života, chudobou, horlivým liturgickým životem modlitby, a především celkovou věrností ideálu života vyjádřeného v Augustinově řeholi. Mezitím Norbert pokračoval v kázání a přitahoval mnoho

mužů a žen k životnímu stylu svého nového řádu. V roce 1126 byl Norbert vysvěcen jako arcibiskup v Magdeburgu. Zanechal pak vedení svého řádu, aby začal pastýřskou práci v rozlehlé diecézi severovýchodního pohraničí německého císařství. Během těch let, jako arcibiskup, bojoval Norbert usilovně za svobodu církve proti světským knížatům, a prokázal, že je zapáleným zastáncem římského papeže. Byl nápomocen při svržení Anakleta II. a návratu papeže Inocence II. na jeho stolec. Zesláblý svými cestami, namáhavou prací a pravděpodobně i malárií, kterou se nakazil v Římě, se Norbert vrátil do Magdeburgu, kde 6. června 1134 zemřel. Do 16. století byl zobrazován s žaltářem v ruce jako muž Božího slova. Poté nejčastěji zobrazován s dvojpříčkovou arcibiskupskou berlou, arcibiskupským palliem a s kalichem či monstrancí, které připomínají jeho eucharisticky zaměřenou spiritualitu. Následoval Ježíše a v síle Boží milosti i Norbert proměnil svůj život v dar.

6. června se připomíná nezávazná památka tohoto světce, který je hodně důležitý pro naši zemi. Svátý Norbert je dokonce navzdory svému německému původu uctíván jako jeden ze spolupatronů naší země. Po jeho smrti jeho ostatky získal právě náš národ a jsou uloženy ve Strahovském klášteře v Praze dodnes.

Svatý Norbert byl velkým ctitelem eucharistického Krista. Jeho velkým tématem pochopitelně byla pokora. Mezi jeho známé výroky patří: „Nejdříve je třeba, aby se obrátili pastýři, potom se obrátí i stádo.“

A na závěr můj krátký příběh s tímto drahým patronem naší země. Kdysi v mládí jsem hledala svatého patrona, který by byl ten můj. Kdyby mi rodiče dali při křtu jméno některé ze svatých žen, bylo by to snadné. Ale jmenuji se Alena, a to ještě žádná svatá není. Tak přijmu za svou tu svatou, na jejíž den jsem se narodila. 6. června ale je to právě svatý Norbert. To jméno a skutečnost, že je to Němec, přece jen válka vnesla do mysli lidí naší generace jakýsi nepsaný negativní vztah ke všem Němcům. Byla jsem zklamaná. „Tak toho teda nechci“.

Ža nějaký rok jsem šla po Karlově mostě v Praze a najednou sousoší – patroni České země. Zastavila jsem se a vidím, svatý Václav, svatý Žikmund a uprostřed nejvýše z nich postaven svatý Norbert. „Jápak se sem ale vetřel ten německý arcibiskup“, říkám si, ale když je to patron České země, začínám obracet. Tak nakonec to nemusí být zrovna špatný nebeský příměluce. A pak jsem po něm začala pátrat. A pak jsem zažila zázraky na jeho přímělu. A nebyl to jen jeden zázrak. Jen pro ilustraci – v té době jsem se setkala s jednou známou po letech na zimní rekreaci, byla už roky vdaná a nemohli mít děti. Byla nešťastná. Žila v Praze. Říkám jí o mém svatém Norbertovi, „jdi za ním a všechno mu řekni“, věřím, že se stane zázrak. Neuplynul rok a přišla nenadále fotka novorozeného dítěte a pod ním: „Včera se nám narodil syn Norbert...“ A o další rok či dva další zprávy, celkem 5 dětí se jím narodilo.

Kdybych chtěla vidět souvislosti, vždycky jsem se ráda stavovala v kostelích, kdekoliv jsem kdy byla, neminula jsem žádný, abych aspoň na malou chvíli Pána nepozdravila v Nejsvětější svátosti. A tak mě napadlo, že to On sám, svatý Norbert si mě přivábil k sobě. Je to můj životní nebeský přítel a naplňuje mě velikou radostí, že jsme se spolu našli.

*** Alena Lavičková

Sousoší na Karlově mostu – svatý Norbert uprostřed

Zdroj: www.muzeumkarlovamostu.cz

Přátelé Podkarpatské Rusi se představují

Spolek přátel Podkarpatské Rusi navazuje na dlouhou tradici českého zájmu o kraj pod Karpaty. První organizace vznikla už v roce 1936, kdy byla Podkarpatská Rus součástí Československa. Na tuto linii po roce 1990 navázala Společnost přátel Podkarpatské Rusi, která udržuje povědomí o historii i současnosti regionu.

Dnešní spolek propojuje českou veřejnost se životem v Zakarpatské oblasti Ukrajiny. Podporuje kulturní a vzdělávací kontakty, pořádá přednášky, výstavy, besedy i turistické akce, které přibližují krásu a historii tohoto kraje. Cílem je udržovat živé vztahy mezi lidmi v obou regionech a připomínat společné dějiny.

Významnou součástí práce je **humanitární činnost**. Od roku 2018 spolek podporoval školy, jednotlivce v nouzi a turistiku. Po vpádu ruských vojsk rozšířil pomoc o podporu uprchlíků v Brně i vnitřně vysídlených osob v Zakarpatsku. Válka zasáhla i tento dříve klidný region – proudí sem uprchlíci, instituce jsou pod tlakem a mnoho místních mužů bojuje na frontě. Spolek proto soustředí energii na konkrétní pomoc: organizuje sbírky, zajišťuje převoz materiálu a spolupracuje s místními partnery, kteří přesně vědí, kde je pomoc nejvíce potřeba.

Zvláštní místo má **Masarykova škola ve Svaljavě**, symbol historických vazeb mezi našimi zeměmi. Vyučuje pět cizích jazyků včetně češtiny a spolek ji dlouhodobě podporuje – od školních potřeb až po vybavení chemické laboratoře.

Novým partnerem je **organizace Blahodať** (Boží milost) baptistické církve ve Svaljavě. Dobrovolníci zde denně vaří stovky porcí domácí stravy pro své muže na frontě. Jídlo se sterilizuje do lehkých konzerv s dvouletou trvanlivostí, které lze dopravit drony až do první linie. Spolek dodal velký autokláv, tisíce sáčků i suroviny na vaření.

Opět jsme navštívili i naše přátele z organizace Blahodať Foto: Blahodať

Na konci května proběhla na zdejší faře **výstava fotografií** z Podkarpatské Rusi, doplněná povídkami o životě v tomto kraji a ochutnávkou podkarpatských dobrot. Součástí akce byl také prodej obrázků dětí z Masarykovy školy ve Svaljavě. Zájem návštěvníků předčil očekávání a výtěžek činil 37 260 Kč. Tyto prostředky byly okamžitě využity na financování dopravy velké zásilky počítačů z Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně do Zakarpatské oblasti.

Krátce po výstavě vyrazili zástupci spolku do Zlína, kde za přítomnosti médií naložili **60 počítačů a 87 monitorů určených pro školy v regionu**. Technika byla následně převezena do Svaljavy a Stavného, odkud byla distribuována i do dalších škol v Koločavě, Stuzici, Užoku, Volosjance, Tichém a Zabrodí. Kromě toho zástupci spolku předali baptistické organizaci Blahodať 13 500 sáčků do autoklávu.

Cesta byla náročná – dva dny nakládání, vykládání a stovky kilometrů za volantem. Před návratem do Česka se dobrovolníci krátce zastavili v Užanském národním parku. Ředitel školy v Koločavě předal spolku

Vše bylo třeba řádně zadokumentovat a zaneš do systému – předávka techniky na obecním úřadu ve Stavném Foto: Adam Blažke

Poté si již mohly školy ze Stavného a okolních obcí techniku vyzvednout Foto: obec Stavne

Děti, které se na Masarykově škole ve Svaljavě učí češtinu, si pro nás připravily nádherný program Foto: Masarykova škola

Měli jsme možnost si prohlédnout i tamní školní protiletectvý kryt Foto: Adam Blažke

jako výraz poděkování bojovou zástavou 1. horské útočné roty, jednotky, v níž dva roky bojoval. Tento dar je pro nás silným symbolem důvěry i propojení mezi našimi komunitami.

V červenci chystáme další dodávku počítačů do škol v Kostryňě a okolí.

Chtěli bychom jménem našich ukrajinských přátel i dětí z obdarovovaných škol srdečně poděkovat všem štedrým dárcům. Bez vaší podpory bychom nebyli schopni tuto pomoc v takovém rozsahu realizovat. Zvláštní poděkování patří také Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně, která nám bezplatně poskytla výpočetní techniku.

Více se o naší činnosti můžete dočíst na webových stránkách:

www.subcarpathia.cz

*** Adam Blažke, Petr Stavinoha

Spolek přátel Podkarpatské Rusi

Podpořit naši činnost můžete i na **transparentním účtu: 2503463823/2010**

Pravidelná přímlovná modlitba v našem kostele

Co je to přímlovná modlitba? Nejsem studovaný teolog, takže vzletných definic a zbožných pojmů se ode mě nedočkáte. Přímlovnou modlitbu jsem mnohokrát absolvoval jakožto přímlovce i ten, za koho se druzí modlí, a tak bych se tu s vámi rád stručně podělil o své zkušenosti a postřehy.

Přímlovná modlitba bývá často součástí různých duchovních akcí, nebo zcela samostatně. V Tišnově máte možnost na ni přijít vždy během večera chval, který nyní bývá pravidelně každou třetí sobotu v měsíci v 19 hodin večer. A jak to probíhá? Přijdete k přímlovcům, kteří jsou zpravidla dva, seznámíte se, posadíte a řeknete za co byste chtěli, aby se modlili. Může to být něco, co vás trápí, s čím potřebujete Boží pomoc, co potřebujete uzdravit, nebo zkrátka úplně cokoliv. Platí, že co se řekne během přímlovné modlitby, zůstává tajemstvím, stejně jako při svátosti smíření.

Přímlovci se potom modlí za vás, za to, co jste jim řekli vy a často i za to, co jim vnukává Duch svatý. Je to modlitba, ve které můžete cítit, jak nezaslouženě vás Bůh přijímá do svojí milující náruče, protože i přímlovci tak činí. Bez vašich zásluh, bez toho, aby tím vydělávali, prostě jen z lásky k druhým slouží modlitbou. Stačí váš souhlas a odvaha, tedy podobně, jako je tomu přímo ve vztahu s Bohem. V evangeliu máme k této modlitbě směřované např. verše: „Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu

mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18, 19–20) Máme velký příslib, že taková modlitba bude vyslyšena a že Bůh je uprostřed ní. Měli bychom však mít na paměti, že Hospodin sice jedná, avšak často jinak, než my čekáme.

Přímlovná modlitba má samozřejmě i rozměr psychologický, kdy své trápení můžete někomu svěřit a následně se odevzdat do jeho modlitební péče. Potom si užíváte minuty, kdy někdo problém řeší „za vás“. Taký při modlitbě zaslechnete svůj problém od někoho jiného, jinými slovy a získáte na něj nový pohled. Nečekejte však od přímlovné modlitby psychoterapii, na to většina přímlovců nemá vzdělání, a nečekejte ani že proberete celý život, na to zase není čas.

Největší roli má samozřejmě v přímlovné modlitbě Bůh. Někdy můžete prožít uzdravení či intenzivní Boží dotek už při modlitbě, někdy až s odstupem času. Také se může stát, že přímlovci budou mít nějaký obraz nebo slovo, které vám pomůže. V každém případě, když se dostanete k „ověřeným přímlovcům“, přímlovná modlitba vám může pomoci a ne uškodit. Tak seberte odvahu a přijďte.

*** Ondřej Rubeš

Farní štafeta aneb tři otázky pro farníky

Tentokrát se farní štafety ujal grafik našeho farního časopisu, který právě čtete, Adam Blažke, a zodpověděl nám tři následující otázky:

1. Jsi křesťan od mala, nebo konvertita?

Pokřtěný jsem, ale ne vlastní vinou či přičiněním. Udělali to za mě moji rodiče, když jsem byl mimino a neměl jsem možnost případného protestu. Nejsem si jistý, zda se můžu nazývat křesťanem pouze na tomto základu. Ale křesťanství mi je v mnoha ohledech velmi blízké (stejně ale jako například i judaismus – k Židům chovám velkou úctu a obdiv), stejně jako mi na něm ale některé věci vadí,

nebo možná spíš konkrétně na formě katolického vyznání.

2. Kde nebo jak nejraději trávíš čas s Bohem?

S Bohem jsem se prozatím nedokázal setkat – ale snažím se pochopit ostatní, kterým se to podařilo. Na základě mnoha lidí, kterých si velmi vážím, a kteří byli (nebo ti žijící jsou) hluboce věřící a díky tomu za sebou zanechali úžasné dědictví, ať už na straně kulturní – literatura, hudba – nebo třeba architektonické, se musím vážně zabývat otázkou, jak toho dosáhli. Bez víry by nevzniklo mnoho úžasných věcí. Takže nad tím vším musím přemýšlet – ale osobní-

ho poznání se mi prozatím nepodařilo dosáhnout.

3. Co se ti líbí na naší farnosti?

Tišnovská farnost má ohromné bohatství ve společenství lidí, kteří se různým způsobem zapojují do jejího chodu a zanechávají za sebou opravdu velké množství práce nejen pro farnost, ale i pro ostatní. Měl jsem možnost se zde setkat s mnoha skvělými lidmi, a toho si velmi vážím.

Děkujeme za upřímné zodpovězení otázek a těšíme se na farníka, který nám otázky zodpoví v příštím vydání našeho časopisu.

*** Aneta Klícnarová

Dívčí olympiáda

O prvním jarním dnu jsme se vydaly s holkami z tišnovského děkanátu na dívčí olympiádu. Vzhledem k vysoké účasti (900 dívek ve 118 týmech a 3 věkových kategoriích) se olympiáda konala na 8 místech šlapanického děkanství. Holky z Tišnova vytvořily 3 týmy – dva v nejmladší a jeden ve střední věkové kategorii. Vzhledem k masové účasti bylo potřeba přesně dodržovat rozpis, vše šlapalo jako na drátkách a my běhaly od jedné disciplíny k druhé. Holky si vy-

zkoušely například pletení copánků na rychlost, biblický kvíz, malování triček, just dance, vybíjenou nebo fotbal. Celkem bylo 10 různých disciplín, takže si každý přišel na své. Naše holky doprovázel jáhen Václav a další 4 maminky z děkanátu. Atmosféra byla povzbudivá i napínavá, a tak pro nás, maminky, bylo snadné se do ní ponořit a děvčatům naplno fandit, utírat slzy po prohraných zápasech, hecovat, tvořit strategii a jásat po vyhraných bojích.

Navečer jsme se úplně všichni přemístili do nové multifunkční haly v Újezdě u Brna. Dovedete si představit, jaká to byla tlačenka! V hale se konal závěrečný ceremoniál, taneční vystoupení místních borců a exhibiční fotbalový zápas řeholních sester proti vítěznému týmu pardálek. Diplomy a medaile přijel dívkám předat biskup Pavel Konzbul. Atmosféra v hale byla radostná a když si všech 900 holek dalo společně Just dance a tančilo na slova „Jesus is powerfull, He is King of Kings“, byl to randál ke cti a slávě Boží :-). Holky odjížděly nadšené a příjemně unavené.

*** Magdalena Lavičková

Dívčí olympiáda

Foto: Magdalena Lavičková

Dívčí olympiáda

Foto: Magdalena Lavičková

Ministrantská pout'

V sobotu 18. dubna proběhla v areálu kláštera v Rajhradě již tradiční ministrantská pout' naší diecéze. Účastnila

se i výprava z děkanství Tišnov. O své dojmy se s námi podělil Filip Lavička: Bylo to super. Celý den jsme začali mši

svatou. Byla tam skvělá stanoviště, třeba fotbal nebo LARP a skákací hrady. Nebojte se, tohle nejsou zdaleka všechna stanoviště. Pak jsme opékali špekáčky. Doufám, kluci, že příště taky přijedete.

*** xxx

Ministrantská pout'

Foto: Václav Kotlář

Milým dětem o malém králi

Pojďte si, děti, poslechnout povídání o velmi vzácném malém králi. Tento malý král bydlí v našem hlavním městě Praze, v kostele Panny Marie Vítězné na Malé Straně. Soška Pražského Jezulátka není moc vysoká, měří necelých čtyřicet sedm centimetrů a je vyrobená ze dřeva pokrytého voskem. Lidé z celého světa ji znají jako Pražské Jezulátko. Představuje Pána Ježíše jako malé dítě ve věku čtyř let. Má kudrnaté vlásky, je oblečený do dlouhé košilky a pod ní jsou viditelné bosé nožky. V levé ruce drží globus s křížkem. To znamená, že ochraňuje celý svět. Zatímco pravou rukou žehná světu. Soška je oblečená do královských šatiček. Těchto šatiček má asi sto a jsou vyšívané a zdobené. Jsou to dary od věřících. Jedny z nich dokonce dostal od císařovny Marie Terezie, která je prý sama vyšila. Barvy šatiček se střídají podle období církevního roku. Nejčastější barvy jsou čtyři základní: do červené se obléká ve Svatém týdnu, zelenou nosí v mezidobí, bílou o slavnostech Vánoc a Velikonoc a fialovou v době postní a adventní. Hlavu Jezulátka zdobí královská korunka, ta symbolizuje krále.

Soška malého Ježíška pochází ze Španělska. Do Prahy ji přivezla v roce 1556 Marie Manrique de Lara y Mendoza, dvorní dáma španělské královny, která se provdala za Vratislava II. z Pernštejna. V roce 1603 potom Jezulátko darovala své dceři Polyxeně jako svatební dar. Ta Jezulátko později darovala bratřím karmelitánům u kostela Panny Marie Vítězné. Během válek byl ale klášter vypálen a Jezulátko skončilo pohozené v nepořádku za

oltářem. Když ho po letech našel kněz jménem Cyril, zjistil, že sošce chybí obě ruce. Při modlitbě otec Cyril uslyšel Ježíšova slova: „Mějte se mnou slitování a já budu mít slitování s vámi. Dejte mi mé ruce a já vám dám svůj pokoj.“ Lidé zhotovili Jezulátku nové ručičky a od té doby se v Praze začaly dít zázraky. Jezulátko žehná Pražanům a Praze. V kostele ve výklenku jsou tabulky díky za vyslyšení prosb. Jezulátko navrácí zrak, sluch a uzdravuje. Chrání Prahu před epidemiemi a strádáním válkami. Zachránilo město před švédským obležením v roce 1639. Roku 1655 Jezulátko slavnostně korunoval pražský biskup. Tato slavnostní korunovace se každoročně připomíná poslední květnovou nedělí.

Pražské Jezulátko je ve světě známé díky karmelitánům. Kopie sošky nebo obrazů putovaly do všech jejich klášterů. Zprávy o zázračných vyslyšeních přicházely a přicházejí z celého světa. Dnes je po celém světě Pražskému Jezulátku zasvěceno mnoho kostelů. Pražské Jezulátko se stalo inspirací pro spisovatele i hudebníky. Z těch známých to byl francouzský spisovatel Saint-Exupéry, který napsal knížku Malý princ. Kopii Pražského Jezulátka najdeme na Velehradě. Najdeme ji též v chrámě svatého Michaela v Olomouci nebo v kostele U Ježíška v Plzni. K Pražskému Jezulátku se můžeme modlit i my a můžeme prosit o potřebné milosti. Krásnou modlitbou je tato Korunka.

Korunka k Dítěti Ježíši:

Na začátku se na růženci pomodlí modlitby Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha.

Na velkých zrnkách, na kterých se běžně při růženci modlíme modlitbu Otče náš, se říká: „Přiď, Boží Dítě, k nám, přiď a zachraň národ náš. Slyš naše volání. Vzýváme Tvou moc, přiď nám, Dítě, na pomoc. Amen.“

Na malých zrnkách, na kterých se při růženci modlíme Zdrávas Maria, se říká: „Ježíši, Božské Dítě, věřím v Tebe, klaním se Ti a miluji Tě.“

I u nás v Tišnově máme sošku malého Ježíška. Soška je vytvořená ze dřeva, nabarvená olejovými barvami a vysoká šedesát jedna centimetrů. Ježíšek má milou dětskou tvářičku. Je oblečený do dlouhé bílé košilky, ze které mu vykukují bosé nožičky. Jeho pravá ručička lidem žehná. Nachází se na oltáři v kapličky pro děti. Ježíšek stojí na části modré zeměkoule a v její spodní části se vine had. Ježíšek nemá oblečené krásné šatičky jako Pražské Jezulátko, ale je náš. A věřím, že nám Tišnovákům žehná.

O prázdninách si, děti, odpočiňte od školy a povinností a naberte nové síly. Přeji vám, abyste si prázdniny hezky užili, ať už budete cestovat a poznávat naši zemi nebo budete u moře či u babičky s dědečkem. Nezapomínejte se modlit, i když máte volněji. Můžete s rodinou a přáteli také navštívit kostel Panny Marie Vítězné v Praze. Po Chrámě svatého Víta je to druhý nejnavštěvovanější kostel v Praze. Mějte se krásně a ať vám i vašim rodinám Pán žehná a stále vás ochraňuje.

*** Helena Valoušková

Pražské Jezulátko

Foto: <https://prague.eu>

Pizza chill mládeže na faře

V neděli 19. dubna se místní fara zaplnila vůní čerstvě pečené pizzy, hudbou a přátelskou atmosférou.

Celý večer začal v kostele krátkou modlitbou doprovázenou písněmi s kytarou, která nás na celý večer dobře naladila.

Po úvodním programu se účastníci přesunuli na faru, kde je čekalo společné pečení pizzy. Každý si mohl připravit vlastní kombinaci ingrediencí a zapojit i trochu své fantazie. Nechyběl smích, povídání ani dobrá nálada.

Během čekání na upečení pizzy si všichni zúčastnění mohli povídat a strávit tak společný čas v přátelské atmosféře. Celý večer se nesl v pohodovém duchu a pro mnohé byl příležitostí poznat lépe ostatní nebo jen na chvíli zpomalit od každodenních povinností.

Bylo to společné dílo

Foto: Pavel Suchomel

Akce se vydařila a ukázala, že i obyčejné společné setkání s pizzou může vytvořit hezké vzpomínky a posílit vztahy mezi lidmi ve farnosti.

*** Kačka Dvořáková

Farní trouba jela na plné obrátky

Foto: Aneta Straková

Víkendovka pro prvkomunikanty

Při přípravě na první svaté přijímání jsme měli víkendovku. Byla v Kuřimi na téma „Po stopách apoštola Pavla.“

Hned jak jsme přijeli, začaly hry. Podle mě byla nejlepší ta noční se svíčkami. Tato hra probíhala tak, že na jedné straně zahrady byly zapálené 3 svíce, na druhé straně byli vedoucí s nezapálenými svíčkami. Ve skupinkách jsme měli zapálit malou svíčku svému vedoucímu, tak jsme dostali bod pro tým. Ale po cestě byli lidé v pláštích, kteří se snažili sfouknout naše svíčky.

Program byl hodně nabitý, někdy jsme měli i noční akce. Hlavní postavou byl apoštol Pavel. Ten nás společně s vojáky přepadl cestou na ubytování. Nechtěl totiž, aby se šířilo

křesťanství. Nám se ale podařilo utéct na ubytovnu. Pavel nás špehoval. Museli jsme kvůli němu být déle vzhůru. Náhle se z nebe ozval hlas a on oslepl.

Potom byla další hra, při které jsme chodili po zahradě se zavázanýma očima. Pavlovi pomohl nějaký muž a Pavel znovu viděl. Hned se dal pokřtít. Vojáci ho ovšem chtěli zabít kvůli jeho zradě, a tak jsme ho museli spustit z okna.

Občas nám přišla pošta od nějakého apoštola nebo dokonce od Pavla.

Byla to fajn akce se spoustou her.

*** Šimon Dvořák (9 let)

Hra, kdy se musela skupinka dotýkat země jen určitým počtem končetin

Foto: Sára Dvořáková

Společné foto

Foto: Sára Dvořáková

Přehled akcí

- **Konference CHARIS** 8.–12. 7. v Brně – pro dospělé i pro děti (4–15 let), i pro mládež 15–30 let
- **Farní tábor** 4.–14. 8. (1.–9. třída)
- **CampFest** 6.–8. 8. Králova Lehota – křesťanský open-air festival – dynamické chvály, koncerty, svědectví, diskuze, netradiční sporty a zažívání společenství a Boží přítomnosti spolu s tisíci dalších lidí.
- **Celostátní setkání mládeže** 11. 8.–16. 8. Ostrava (14–30 let)
- **Mamre týden mladší** 18.–22. 8. (12+).
- **Mamre týden starší** 24.–30. 8. (16+)

PANNA MARIE IMMACULATA

KOLIK HVĚZD MÁ KOLEM HLAVY?
(NÁPOVĚDA: KANCIONÁL, PÍSEŇ 801)

VÍŠ, ŽE JAN NEPOMUCKÝ BYVÁ ZOBRAZEN
S PĚTI HVĚZDAMI KOLEM HLAVY

VYBARVI OBRÁZEK PODLE SYMBOLIKY BAREV:
PLÁŠŤ JE MODRÝ: NEBE, ČISTOTA A VĚRNOST
ŠATY JSOU ČERVENÉ: LIDSTVÍ, LÁSKA A MATEŘSTVÍ

MARIE SE TAKÉ ZOBRAZUJE
S ATRIBUTEM BÍLÉ LILIE

ÚKOL V TERÉNU:
PROHLÉDNI SI KAŽDÝ KOSTEL, DO
KTERÉHO PŘIJDEŠ, A SPOČÍTEJ
VŠECHNA VYOBRAZENÍ PANNY MARIE.
KAŽDÝ OBRAZ I SOCHU SI PROHLÉDNI
A ZAMYSLI SE, JAK JE ZOBRAZENÁ A CO
SYMBOLIZUJE.

NA ČEM PANNA MARIA STOJÍ A CO TO SYMBOLIZUJE?
(NÁPOVĚDA: BIBLE, KNIHA ZJEVENÍ, 12. KAPITOLA)

IKONOGRAFICKÉ OKÉNKO: PŘIŘAĎ NÁZVY K OBRÁZKŮM

ZVĚSTOVÁNÍ (FRA ANGELICO)

SVATÁ ANNA SAMOTŘETÍ (LEONARDO DA VINCI)

MADONA Z VEVEŘÍ

PIETA (MICHELANGELO BUONARROTI)

*** Anna Fof

Cesta světla | Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Aneta Straková, Radka Svobodová, Aneta Klicnarová, Josef Lavička • **Korektura:** Josef Lavička • **Kontakt:** b.vitam@post.cz
- **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
- **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

